

Rozsudek Nejvyššího soudu SSR ze dne 28.05.1980, sp. zn. Cz 8/80, ECLI:CZ:NS:1980:CZ.8.1980.1

Číslo: 43/1982

Právní věta: Ak organizácia nepodala na súde v trojmesačnej lehote uvedenej v ustanovení § 64 Zák. práce žalobu o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru, skončil sa pracovný pomer dojednaný na určitú dobu, aj keby výpoveď pracovníka daná bez uvedenia výpovedného dôvodu bola neplatná.

Soud: Nejvyšší soud SSR

Datum rozhodnutí: 28.05.1980

Spisová značka: Cz 8/80

Číslo rozhodnutí: 43

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Pracovní poměr, Skončení pracovního poměru, Sociální zabezpečení, Výpověď z pracovního poměru

Předpisy: 65/1965 Sb. § 57
§ 64

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 43/1982 sb. rozh.

Ak organizácia nepodala na súde v trojmesačnej lehote uvedenej v ustanovení § 64 Zák. práce žalobu o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru, skončil sa pracovný pomer dojednaný na určitú dobu, aj keby výpoveď pracovníka daná bez uvedenia výpovedného dôvodu bola neplatná.

(Rozsudok Najvyššieho súdu SSR z 28. 5. 1980, [Cz 8/80](#))

Žalobca sa žalobou domáhal určenia, že jeho pracovný pomer so žalovanou organizáciou skončil 31. 10. 1978. Uviedol, že účastníci uzavreli 1. 2. 1976 pracovný pomer na dobu neurčitú, ktorý vo februári 1977 po pridelení jednoizbového podnikového bytu navrhovateľovi zmenili na pracovný pomer uzavretý na dobu 10 rokov. Ďalej uviedol, že 17. 3. 1978 dal žalovanej organizácii výpoveď podľa ustanovenia § 51 ods. 2 Zák. práce s tým, že pracovný pomer medzi nimi sa skončí 31. 10. 1978; organizácia však s výpoveďou nesúhlasila, čo mu oznámila prípisom z 30. 3. 1978.

Okresný súd vo Zvolene rozsudkom žalobu zamietol; súčasne vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá

právo na náhradu trov konania. Podľa právneho názoru súdu prvého stupňa nepostupoval žalobca pri výpovedi v súlade s ustanoveniami § 56 a § 57 Zák. práce.

Žalobca v odvolaní proti tomuto rozsudku uviedol, že dohodu o zmene pracovného pomeru uzavrel v tiesni, lebo býval v ťažkých podmienkach, a tvrdil, že ho žalovaná organizácia začala po uzavretí tejto dohody šikanovať.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, pričom žalovanej organizácii nepriznal náhradu trov konania. Rovnako ako súd prvého stupňa považoval za preukázané, že účastníci uzavreli 1. 12. 1976 pracovný pomer na neurčitú dobu a dohodou z 1. 3. 1977 ho v súvislosti s pridelením podnikového bytu žalobcovi zmenili na pracovný pomer uzavretý na určitý čas. Podľa tejto dohody žalobca mohol pred uplynutím dohodnutého času dať výpoveď iba z dôvodov podľa ustanovenia § 51 ods. 1 písm. c) a d) Zák. práce.

Najvyšší súd SSR rozhodol o sťažnosti pre porušenie zákona, ktorú podal generálny prokurátor SSR, tak, že uvedenými rozsudkami súdov obidvoch stupňov bol porušený zákon.

Z odôvodnenia:

V prejednávanej veci súdy obidvoch stupňov vychádzali zo zistenia, že žalobca dal žalovanej organizácii 17. 3. 1978 výpoveď podľa ustanovenia § 51 ods. 2 Zák. práce, bez uvedenia dôvodov a času, kedy má pracovný pomer skončiť, a že žalobca sa podľa dohody o zmene pracovnej zmluvy z 1. 3. 1977 zaviazal pracovať u žalovanej organizácie 10 rokov s tým, že výpoveď pred uplynutím tejto doby môže dať len z dôvodov uvedených pod bodom 5 písm. a) – d) tejto zmluvy, ktoré sú zhodné s dôvodmi uvedenými v ustanovení § 51 ods. 1 písm. c) a d) Zák. práce.

Z takto zisteného skutkového stavu vyplývalo, že žalobca nemohol dať platné výpoveď podľa ustanovenia § 51 ods. 2 Zák. práce.

Podľa ustanovenia § 57 ods. 2 Zák. práce pracovník môže výpoveďou rozviazať pracovný pomer dojednaný na určitú dobu pred uplynutím tejto doby z dôvodov uvedených v ustanovení § 51 ods. 1 písm. a), c) a d) Zák. práce, pokiaľ v písomne uzavretej pracovnej zmluve nebol okruh výpovedných dôvodov pre takto dohodnutý pracovný pomer výslovne vymedzený inak.

Podľa ustanovenia § 64 Zák. práce môže tak pracovník, ako aj organizácia uplatniť na súde neplatnosť rozviazania pracovného pomeru najneskôr do troch mesiacov odo dňa, kedy sa mal pracovný pomer skončiť týmto rozviazaním.

Ak teda žalovaná organizácia nepodala na súde návrh na určenie neplatnosti výpovede žalobcu zo 17. 3. 1978, skončil by pracovný pomer medzi účastníkmi podľa jednostranného prejavu vôle navrhovateľa, aj keď by výpoveď bola v zmysle ustanovenia § 57 ods. 2 Zák. práce neplatná. V danom prípade prípis žalovanej organizácie z 30. 3. 1978, ktorým oznámila žalobcovi, že nesúhlasí s jeho výpoveďou, ani návrh žalovanej organizácie ako účastníka konania prednesený v rámci obrany v tomto konaní, ktorým žiadala o zamietnutie žaloby, nemohli nahradiť návrh podaný podľa ustanovenia § 64 Zák. práce.

Ak teda súdy obidvoch stupňov zamietli žalobu žalobcu s poukazom na ustanovenie § 57 ods. 2 Zák. práce, hoci žalovaná organizácia neuplatnila neplatnosť výpovede navrhovateľa zo 17. 3. 1978 návrhom podľa ustanovenia § 64 Zák. práce, porušili svojimi rozhodnutiami zákon v ustanovení § 64 Zák. práce a odvolací súd aj v ustanovení § 219 O. s. p.